

Biblická hodina – 11.05.2023

Vzdych: „Lebo každý, kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa poníža, bude povýšený.“ (Lk 18,14b) Amen.

Pieseň: Žalm č. 36: „Hriech vábi duše bezbožných...“

Modlitba: Ďakujeme Ti, Pane náš nebeský, že skrze vd'akyvzdávania kráľa Dávida máme možnosť skúmať náš modlitebný život. Pomôž nám modliť sa ako Dávid a vyznať Tvoju veľkosť, silu, majestátnosť a dôstojnosť. Daruj nám Svojho Svätého Ducha – prosíme –, aby sme si uvedomili v našom osobnom živote, že si stále prítomný a formuješ nás vlastnými vlastnosťami. Vyznávame Ti, že keď sa rozhlíadneme okolo seba, bolí nás vidieť ľudí, ktorí preberajú moc, ktorej si hodný iba Ty. Bolí to, keď vidíme, že sa to zlo snaží potlačiť Tvoju brilantnosť v našich myšlienkach a srdciach, keď sa k nám vkráda zlobou, pokrytectvom, závisťou a ohováraním. Skrze Ježišovu moc Ti ďakujeme, že aj dnes dokážeš zlomiť tieto bolesti a môžeme sa na Teba spoľahnúť, že máme aktívneho Boha, Ktorý sa zjaví so svojou spravodlivosťou vo svojom čase. Prosíme, Hospodine náš, očisti nás, dnes silou Svojho Ducha Svätého, aby dnešná biblická hodina nebola len hodinou sťažovania sa a starostí, ale príležitosťou na vd'ačnosť a chválu Tvojho presvätého mena, keď rozpoznáme malé radosti a slúžime Ti, pretože hľadáme na tých, ktorí prijímajú ich s radosťou, otvorenosťou a láskou k Slovu.

Prosíme, požehnaj našu duchapřítomnosť na dnešnej biblickej hodine. Ďakujeme Ti za všetkých, ktorým si dnes dal fyzickú a duchovnú silu, aby prišli, pokorne sa pred Tebou poklonili a prosili, aby Tvoja vôľa zvíťazila v ich živote.

Prosíme, odpútaj nás od tohto sveta, Kristus náš, a priviaž k Sebe naše srdcia, skúmaj ich svojím Slovom a raduj sa zo všetkého, čo je živené úprimnosťou. Pretvor nás na deti, ktoré ešte očakávajú zázrak, ktorým poukážu na Teba a na naplnenie Tvojich zaslúbení. Pre Pána Ježiša Krista, vypočuj nás. Amen.

Biblický text: Prvá Kniha Kroník 29. kapitola ,10-19. veršov:

Čítam Božie Slovo, ktoré je zapísané v Prvej Knihe Kroník v dvadsiatej deviatej kapitole od desiatého po d'ävetnásty verš nasledovne:

„Dávid dobrorečil Hospodinovi pred celým zhromaždením takto: „Zvelebený buď Hospodin, Boh nášho praotca Izraela, od vekov až naveky! Tvoja je, Hospodin, veľkosť, moc, dôstojnosť, sláva i veleba. Patrí ti všetko na nebi i na zemi. Tvoje je, Hospodin, kráľovstvo; vypínaš sa nad všetkým ako hlava. Bohatstvo a česť sú od teba. Ty vládneš nad všetkým. V ruke máš silu a moc. Na tebe záleží, či urobíš niekoho veľkým a mocným. Teraz však, Bože náš, ďakujeme ti a chválime tvoje slávne meno. Ako to, že ja a môj ľud sme sa zmohli na toľké milodary? Keďže všetko od teba pochádza, dali sme ti vlastne z tvojho. Pokladáš nás len za cudzincov a prišelcov, akými boli všetci naši predkovia. Náš pozemský čas je ako tieň bez nádeje. Hospodin, Bože náš, všetka táto hojnosť, čo sme ti prichystali na stavbu domu pre tvoje sväté meno, pochádza od teba a tvoje je všetko. Viem však, Bože môj, že skúmaš srdce a obľubuješ si úprimnosť. Z úprimného srdca som priniesol všetky tieto milodary a teraz pozorujem, že i tu prítomný tvoj ľud rád obetuje. Hospodin, Bože našich praotcov Abraháma, Izáka a Izraela, zachovaj navždy takéto zmýšľanie svojho ľudu a jeho srdce pripútaj k sebe. Šalamúnovi, môjmu synovi, daj pevné odhodlanie zachovávať tvoje prikázania, svedectvá i ustanovenia a vykonať všetko pri stavbe chrámovej budovy, na ktorú som robil prípravy.“

Drahé sestry a milí bratia!

Počuli sme vďakyvzdanie kráľa Dávida. Modlitba, ktorej podstatou je, aby kráľ vyjadril svoju vďačnosť svojmu Bohu, je jedinečná. Pretože, keď človek zakúsi milosť, dobrotu, zhovievavosť, vedenie a lásku od Pána jednoducho nemôže konať nič iné, ako vyjadriť svoju vďačnosť. Formou tejto chvály a veleby je práve modlitba, keď vládca môže pokorne skloniť hlavu pred Pánom ako Stvoriteľom a Darcom a žehnať Ho za všetko, čo preňho, s Ním a skrze Neho vykonal. Dávid vebí Pána pred celým zborom a On sa v modlitbách vracia až ak Jákobovi, a tým si pripomína aj jeho životné okolnosti, ako na začiatku chránil, ochraňoval a žehnal Jakoba, a účinok tohto požehnania cítila aj teraz, dokonca navždy.

Oblúbený kráľ obdarený s pozemskou mocou, ktorý vybudoval, čo mohol, bojoval a získal veľké bohatstvo, si nenecháva slávu a neoslavuje sa pred zhromaždením, ale pokračuje v modlitbe takto týmkiti slovami: „Tvoja je, Hospodin, veľkosť, moc,

dôstojnosť, sláva i veleba. Patrí ti všetko na nebi i na zemi. Tvoje je, Hospodin, kráľovstvo; vypínaš sa nad všetkým ako hlava. Bohatstvo a česť sú od teba. Ty vládneš nad všetkým. V ruke máš silu a moc. Na tebe záleží, či urobíš niekoho veľkým a mocným.”

„Tvoje je kráľovstvo i moc a sláva.“ vyznávame to zakaždým v modlitbe, ktorú nás naučil sám Pán. Ako kresťania žijúci v dnešnej dobe vieme žiť s týmto posolstvom? Naozaj veríme, že ľudská sila a právo existovať nemajú zmysel bez podpory nášho Pána? Ak si niekto myslí, že niečo vlastní, alebo sa cíti v sedle a pozerá sa na druhých povýšenecky, nič mu nezostane. Ak dôverujeme a veríme iba Jemu, vieme, že Pán konfrontuje všetkých svojprávnych vlastníkov sveta s tým, kto vlastní moc na nebi aj na zemi. On je hlavou všetkého. Kto si sám seba predstavuje ako hlavu a chce si nasadiť kráľovskú korunu na vlastnú hlavu, skôr či neskôr sa aj tak stretne s veľkosťou Najmocnejšieho.

Dávid vedel, kto je hlavou všetkého a všetkých. Dávid vedel, čo prežíva so svojim Bohom a Spasiteľom po svojom boku. Dávid vedel, že Jeho vláda je viac než ľudská sila, pretože on sa nedržal ľudí vo svojom zovretí tým, že ich oslňoval svojím bohatstvom, ale pred svojim Bohom priznal, že sila a moc sú len v Jeho rukách. V pravici Hospodina, Ktorý môže každého urobiť veľkým a posilniť ho. Ten, kto si dokáže veci zariadiť tak, že si svojou brilantnosťou prerazí každú temnú situáciu a jeho vláda sa nikdy neskončí, zabúda na Dávidové slová: „Teraz však, Bože náš, ďakujeme ti a chválime tvoje slávne meno. Ako to, že ja a môj ľud sme sa zmohli na toľké milodary? Keďže všetko od teba pochádza, dali sme ti vlastne z tvojho.”

Všetky pozemské poklady a bohatstvo patria Bohu. On je ich pôvodným majiteľom, človek ho dostáva len preto, aby ho mohol spravovať a správne ho využiť. Ľudia žijúci v Dávidových časoch spravovali svoje príjmy rozumne. Z ich viery vychádzalo dobrovoľné dávanie. Radi dali. Boli vdáční, že mohli dávať a vyjadrovať svoju vdaku. Vlastne priznali, že nemajú nič, čo by nedostali. Na hodinách náboženskej výchovy vždy poukazujem na to, ak zajtra zmizne to všetko, za čo sme dnes Bohu neďakovali, tak čo nám skutočne zostane?

Vieme byť ešte vdáční? Stále vieme pokorne skloniť hlavu pred Bohom v cirkvi, vyznávať Božiu veľkosť a ďakovať Mu za veci, ktoré sú nám často prirodzené, a

prítom, ktoré vlastne až také prirodzené nie sú, pretože koľko ľudí žije v podmienkach, s ktorými by bolo ťažké zmieriť sa a tak niesť svoj kríž. Naša viera by ochabla.

„Pokladáš nás len za cudzincov a prišelcov, akými boli všetci naši predkovia. Náš pozemský čas je ako tieň bez nádeje.”

Aj táto časť Dávidovej modlitby svedčí o tom, že človek na tejto zemi nič nevlastní, iba to používa, kým dodýcha. Oferu iniciuje Hospodin v srdciach ľudí, nie je to produkt vlastnej vôle. Keď je cieľom postaviť kostol, Boží ľud daruje s úprimným srdcom.

„Hospodin, Bože náš, všetka táto hojnosť, čo sme ti prichystali na stavbu domu pre tvoje sväté meno, pochádza od teba a tvoje je všetko. Viem však, Bože môj, že skúmaš srdce a obľubuješ si úprimnosť. Z úprimného srdca som priniesol všetky tieto milodary a teraz pozorujem, že i tu prítomný tvoj ľud rád obetuje.”

Všetko sa deje zo srdca. Dôraz sa nikdy nekladie na množstvo peňazí, ale na kvalitu srdca, pretože Pán sa teší z úprimnosti. Iba Boh môže zachovať a obnoviť tento pochnútok v srdciach svojho ľudu.

„Hospodin, Bože našich praotcov Abraháma, Izáka a Izraela, zachovaj navždy takéto zmýšľanie svojho ľudu a jeho srdce pripútaj k sebe.”

Dávid svojou modlitbou prosí Pána, aby dal jeho ľudu a Šalamúnovi poslušné a obetavé srdce. Dávid verí, že Pán nájde úprimnosť aj v jeho srdci. Vedť úprimnosť je základom všetkých našich vzťahov. Voči sebe, blíznym, ale hlavne nášmu Bohu. Ak sa už nedokážeme úprimne porozprávať s druhým človekom, potom už existujú obrovské trhliny. Ak sa z našich modlitieb vytratí úprimnosť voči Bohu, potom sú všetky slová zbytočné. Počas našich modlitieb musíme zostúpiť na úroveň úprimných detí, ktoré môžu hľadiť na mocného Boha ako na nebeského Otca. Keď oslavujem Boha, umenšujem sa a ponižím sa pred Ním natoľko, aby ma On povýšil, pretože pred Ním nemáme žiadne zásluhy. Hodnotu človeka určuje to, že s Ním má niečo spoločné.

„Šalamúnovi, môjmu synovi, daj pevné odhodlanie zachovávať tvoje prikázania, svedectvá i ustanovenia a vykonať všetko pri stavbe chrámovej budovy, na ktorú som robil prípravy.“

Predchádzajúca generácia sa modlí za ďalšiu generáciu, a to pre kvalitu jeho srdca. Kľúč k úspechu a k požehnaniu nespočíva v tom, s akým pokladom a bohatstvom kráľ začína, ale v dodržiavaní prikázaní, napomenutí a nariadení Hospodinových.

Dnes preskúmame naše osobné modlitby prostredníctvom Dávidovej modlitby vďakyvdania. Premýšľajme o tom, za čo sme sa nepoďakovali, čo považujeme vo svojom živote za samozrejmosť. Vymenujme, ktorú vlastnosť nášho Pána sme už zažili na vlastnej koži. Kedy sme naposledy povedali vo vlastnej komôrke vylievajúc MU srdce: „Pane, Ty si mocný, si veľký, Ty si kráľ, Ty si hlava, Ty si sila“, ... a mohli by sme pokračovať vo vymenovávaní prívlastkov, ktoré Dávid hovorí o Bohu. Počas našich modlitieb odvráťme pohľad od vlastného smerovania a nedostatkov a nevypisujme pred Bohom svoje problémy a slabosti, ale odvážme sa konfrontovať nášho Boha s našimi ťažkosťami s vedomím, že Jeho sila žije účelovo cez našu slabosť a ja sa zbavím nepotrebných vecí vo svojich myšlienkach a v každodennom živote, ak odovzdám Jemu rozhodovanie nad mojím životom, Ktorý pozná konečný výsledok každej udalosti, ktorá ma zastihne. Nech On nás buduje na obraz duchovného domu, aby v našom spoločenstve ožili slová apoštola Petra: „Zhod'te teda zo seba všetku zlobu i všetku faloš a pokrytectvo, závisť a všetky ohovárania a ako práve narodené deti túžte po čistom duchovnom mlieku, aby ste od neho rástli na spásu, keď ste už okúsili, že Pán je dobrý. Pristupujte k nemu, živému kameňu, ktorý ľudia síce zavrhli, ale pred Bohom je vyvolený a vzácny. Aj vy sa dajte zabudovať ako živé kamene do duchovného domu, aby ste sa stali svätým kňazstvom, ktoré bude prinášať duchovné obety, príjemné Bohu skrze Ježiša Krista.“ Amen.

Biblický text: Evanjelium podľa Marka 6. kapitola, 14-29.veršov

Čítam Božie Slovo, ktoré je zapísané v Evanjeliu podľa Marka v šiestej kapitole od štrnásteho po dvadsiaty deviaty verš nasledovne:

„Dopočul sa o ňom kráľ Herodes, lebo jeho meno sa stalo známym. Šírili sa takéto reči: „Ján Krstiteľ vstal z mŕtvych, a preto v ňom pôsobia mocné sily!“ Iní však hovorili: „Je to Eliáš!“ A ďalší hovorili: „Je to prorok, ako jeden z dávnych prorokov.“ Keď to počul Herodes, povedal: „To Ján, ktorého som dal sťat', vstal z mŕtvych.“ Herodes totiž prikázal Jána chytiť a vrhnúť v putách do väzenia pre Herodiadu,

manželku svojho brata Filipa, pretože si ju vzal za ženu. Ján totiž Herodesovi dohovárať: „Nesmieš žiť so ženou svojho brata.“ Preto Herodias zanevrela na Jána a chcela ho zabiť, ale nemohla. Herodes sa totiž Jána bál, lebo si uvedomoval, že je to spravodlivý a svätý muž, a chránil ho. Keď ho počúval, často bol v rozpakoch, no predsa ho rád počúval. Vhodná chvíľa nastala, keď Herodes usporiadal na svoje narodeniny hostinu pre svojich veľmožov, veliteľov a významné osobnosti z Galiley. Tu vošla dcéra Herodiady, tancovala a zapáčila sa Herodesovi i spolustolovníkom. Kráľ ponúkol dievčaťu: „Žiadaj si odo mňa, čo len chceš, a dám ti.“ Aj sa jej na to zaprisahal: „Čokoľvek si odo mňa budeš žiadať, dám ti, hoci by to bola aj polovica môjho kráľovstva.“ Ona odišla a opýtala sa matky: „Čo si mám žiadať?“ Matka jej povedala: „Hlavu Jána Krstiteľa.“ Dievča sa hneď ponáhľalo dnu ku kráľovi a vyslovilo želanie: „Chcem, aby si mi hneď dal na mise hlavu Jána Krstiteľa.“ Kráľ sa veľmi zarmútil, ale pre prísahu a kvôli hodovníkom ju nechcel odmietnuť. Kráľ hneď poslal kata a prikázal priniesť Jánovu hlavu. Ten odišiel a sťal ho vo väzení, priniesol jeho hlavu na mise, odovzdal ju dievčaťu a dievča ju dalo svojej matke. Keď sa to dozvedeli Jánovi učeníci, prišli, vzali jeho mŕtve telo a uložili ho do hrobu.“

Drahé sestry a milí bratia!

Kráľ Herodes počul o zázrakoch a o uzdraveniach skrze Krista, keďže Ježišovo meno už bolo dobre známe. Je pre neho až zarážajúce, akým spôsobom to vykonáva.

Je zarážajúce, keď niekto koná z lásky a slúži dobru iných, pretože za svoje poslanie pokladá to, aby ľudia okolo neho žili a to v pokoji, ak sa odvráti od zla, prijíma volanie k pokániu a odmieta všetko, čo je hriech.

Na Ježišove činy reagovali rôznymi spôsobmi, niektorí špekulovali, kto by to mohol byť. Boli takí, ktorí hovorili, že Ján Krstiteľ vstal z mŕtvych, pretože aj on ako Ježišov predchodca povolal svoj ľud k obráteniu sa. Bol to on, na ktorého kázanie sa mnohí ľudia obrátili a dokonca boli pokrstení, a to na odpustenie hriechov. Príbeh Jána Krstiteľa v tejto stati sa začína narodeninovou hostinou kráľa a končí sa jeho smrťou. Táto rodina „sa preslávila“ aj tým, že k tejto rodine sa viaže aj vražda novorodencov v Betleheme. Niektorí z tejto rodiny zavraždili vlastné manželky a deti, ba dokonca

nariadili, aby na pohrebe vodcov krajiny, ak prítomní neplakali zo srdca, nech z nich hladnokrvne popraví stovky.

Za vlády týchto panovníkov hriech splodil hriech a napriek tomu, že sa Herodes bál Hospodina nebeského, bol „nábožným Židom“, no vo svojom srdci zostal pohanom. Napriek tomu, že ho viackrát uchvátilo kázanie Jána Krstiteľa, jeho čistota je neúprimná a žije životom kompromisov.

Herodesovo krívanie na dva smery vyústilo do obrovskej tragédie. Hoci mal v sebe túžbu, aby jeho život bol čistý a slobodný ako život Jána Krstiteľa, nemôže sa zbaviť vlastného ega, jeho túžby po moci a jeho sebecko je zjavné.

Kráľ Herodes Antipas sa zamiloval do manželky svojho brata, ktorá sa volala Herodias. Ján Krstiteľ varoval kráľa, že to nie je správne. Nakoniec hlavu Jána Krstiteľa predostreli ako dar pre Salome, na ktorej tancovala práve ona, Herodiadina dcéra.

Ján Krstiteľ poukazoval na Ježiša celým svojim životom. To, čo urobil, čo povedal, patrí k jeho prorockej službe. Aj v tomto príbehu opomenul veľkého vládcu. Poukázal na to, že koná proti Božej vôli. Jeho cieľom v tomto varovaní nie je odsúdiť ho, ale zachrániť mu život. Napomínal s láskou a s jasnosťou. Neskôr ako utrpenie spojené s jeho poslaním prijíma aj väzenie.

Herodes rád počúval Jána Krstiteľa, no neodolal pokušeniu. Ženy boli jeho slabosťou. Mladá Salomé sa ponúkla kráľovi a kráľ na to nezodpovedne sľúbil všetko vychváľujúc sa svojou mocou, bol dokonca pripravený aj polovicu krajiny darovať za krásu ženy. V danej situácii sa nedokázal správne rozhodnúť pre slovo Pánovo. Bol zaslepený krásou ženy a opojenie z narodeninovej oslavy ho zaviedlo na nezodpovednú cestu.

Koľko zbytočných komplikácií môže spôsobiť jedna žena navyše. V dejinách Izraela už existoval kráľ, ktorého od Boha oddelili ženy, za neho sa modlí Dávid, a dokonca počúvame také neuveriteľné príbehy, kde muži žijú dvojité životy. Má svoju manželku: s jednou žije usporiadaný život, o kúsok ďalej však má milenkú a sľuby sa sľubujú. Do dnešného dňa je túžba a honba za krásou, ktorá je pominuteľná, zlo života. Nákazlivý hriech v živote slabého človeka a tento človek nemusí byť ani kráľom a ani vládcom.

V tomto prípade si nezodpovedný prísľub kráľa, okorenený trochu práce v pozadí, vyžiadal život jedného človeka. Ján Krstiteľ verne zastupoval Božiu vec. Nerobil veci peknými, keď nazýval zločin po mene, aj keď ide o kráľa, aj keď hazardoval so svojim životom. Vydával svedectvo o Pánovi aj v tejto situácii a neklaňal sa pozemským vládcam, pretože v jeho srdci zaujal miesto iba Pán.

Keď sa učeníci Jána Krstiteľa dozvedeli, čo sa stalo, požiadali o telo a pochovali ho. Je po všetkom, je koniec, svedomie sme celkom utíšili. Umlklo škripavé svedomie kráľa, ale skutočne je tomu tak?

Modlitba:

Prosíme Ťa, Pane, daj, aby Tvoje Slovo bolo prítomné v našich životoch tak, aby poukázalo na všetko, čo je hriech, čo sa od Teba odvracia a ignoruje všetko, čím nám chceš zachrániť život.

Dnes Ti vyznávame, že aj my máme túžby, predstavy a plány, ale prosíme Ťa, aby sme ich preskúmali a naplnili sa len tie, ktoré slúžia nášmu duchovnému rastu. Prosíme, aby sme boli Tvoje deti v každom čase, ktoré nereagujú hnevom, keď sú poukázané na ich hriechy, ale aj dnes pri modlitebnej sebaskúške vyznávame, že naša sila proti našim hriechom nestačí, ale prosíme o silu a podporu zhora, aby si nás v každej situácii viedol Ty, keď sa objaví pokušenie.

Pomôž nám zostať silnými, keď je skúšaná naša viera. Pomôž nám, keď sa uchádzajú o naše hlavy iní, pretože sme sa odvážili povedať pravdu. Pomôž nám, keď vidíme, že všetko je stratené podľa nášho hľadiska, aby sme mohli znova a znova vyznať, že len u Teba je sila. Ty si ten, kto zvíťazil nad smrťou, a tak daroval večný život všetkým, ktorí Ťa stále hľadajú, milujú a chcú zostať blízko Teba. Prosíme za všetkých našich bratov a sestry, ktorí a ktoré sú dnes prítomní /-é a za ich rodiny. Nech je v našom spoločenstve prítomná česťnosť, jednota, pokoj a viera, ktorá nás cez všetko vedie.

Modlime sa za tých, ktorí sú chorí, za tých, ktorí sa chystajú podstúpiť operáciu. Vyprosujeme si požehnanie na deti, ktoré počas dvojročnej prípravy stavali na toho istého Krista, aby si im dal múdrosť, posilnil ich vo viere a na duchu, aby ich svedectvo bolo živou nádejou po všetky dni ich života. Vry Svoje Slovo hlboko do ich srdca a použi ho v ich životoch, keď zažijú hĺbky a výšiny.

Modlime sa za rodiny nášho cirkevného zboru. Modlíme sa za kráľov a vodcov tejto krajiny, žehnaj svojmu ľudu a ochraňuj ho v každej životnej situácii, pre Pána Ježiša Krista, vypočuj nás. Amen.

Požehnanie: „Milosť Pána Ježiša Krista, Božia láska a spoločenstvo Svätého Ducha nech je s vami všetkými!“ (IIK 13,13) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 538: „Vydaj sa úprimne Pánovi...“